

»Sade jag icke det förut!» utropade Pavo och höll upp en kula. »Den fann jag här i lungan. Du kunde sparat ditt skott, Munter.»

»Jag skall komma ihåg det en annan gång, Pavo,» sade denne godmodigt, »och elgen är ju i alla fall eder. Jag skaffar mig snart en annan, ty i dessa skogar finnes nog för oss och flera till.»

»Icke menade jag så, Munter,» sade Pavo ångerfullt. »Jag ville blott säga dig, att har Pekka skjutit, så har kulan träffat.»

»Om jag icke skjuter bom,» sade Pekka skrattande. »Man gör bäst att icke skryta, Pavo. Hör, Munter! Vi behöfva föga af elgen. Det förstår du nog, och egentligen sökte vi åtkomma den för våra hundars räkning, emedan de slitit ondt på senaste veckorna. Nu ha vi öfverflöd. Tag därför så mycket af elgen du önskar. Vi hafva ju, som du vet och säger, flera.»

»Ja, icke skall vi kifvas om den saken, ty nu följer ni med mig hem till Svartsjön, och där skall ni gifva er god ro och hvila upp både er själfva och hundkräken era. Hvad vi behöfva för dagen af elgen tager jag, och resten hämta vi i morgon.»

Pekka och Pavo kände sig tacksamma för Munters inbjudning, och så tågade man af.

31. Veteranerna.

Då våra jägare efter ett par timmars marsch ankommo till Munters nybygge vid Svartsjön, märkte de på så väl byggnader som öfriga anordningar vid gården, att Munter stod en bit framom den tidens finnar. Då Pekka sade honom detta svarade han, att i visst afseende hade nog Pekka rätt, ty jämte två af sina grannar hade han i många, många år varit soldat, sett mycket och lärt något. Framdeles skulle Pekka få reda på den saken.